

ΛΥΡΙΚΗΣ ΠΡΟΖΗΣ

ΕΑΡΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Life of life ! — Child of light ! — Lamp of Earth !...
Shelley: «Hymn to the spirit of nature»

Γεμίσανε οί δρόμοι λουλούδια κι ἀλαλάζουνε χίλια πουλιά.

— ὦ, Ζωή ! ὦ, χαρά ! ὦ, τραγούδι !

Σὲ κάθε κλαδί κι ἀπόνα μπουμπούκι, σὲ κάθε μπουμπούκι κι ἀπό-
νας ἀνθός.

— ὦ, Ζωή ! ὦ, χαρά ! ὦ, τραγούδι !

Ἀλαλάζουνε χίλια πουλιά. Ὁ οὐρανός χαμογέλασε πάλι. Τὸ γρασίδι
σκεπάζει τοὺς τάφους. Ἡ μαργαρίτα παραβγαίνει μὲ τ' ἄστρα. Κι
ὀλοῦθε, τριγύρω τὰ πουλιά — σὰν ἀυτοί.

— ὦ, Ζωή ! ὦ, χαρά ! ὦ, τραγούδι !

Ματιάξει στὴ βραγιά τὸ μπουμπούκι καὶ μὲς στὴν καρδιά μου μα-
τιάξει μιὰ καινούρια ἐλπίδα.

— ὦ ! Ἀνοιξη, θεία πνοὴ ξεχυμένη ἀπ' τὰ χεῖλια ἐνὸς πόθου !

Πόσα χρώματα λάμπουνε γύρω ! Τὶ παρθένο γιορτάσι ἀπὸ μῦθα,
ποιός παλμός ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς ὡς βαθεῖα στὴν ψυχὴ μου !

... Καὶ τὸ ρόδο ποὺ ἀνθίζει. Καὶ τὰ μύρια πουλιά ποὺ λαλοῦνε
στὴν ὀλόφωτη πάστρα. Κι ἀπ' τὰ οὐράνια, τὸ βράδι ὡς προβαίνει, τὸ
πὸ διάφανο ἀστέρι ποὺ σκίζει τὸ κατάστερο χάος γιὰ νὰ πέσει κοντὰ
μου...

— ὦ ! Ἀνοιξη, θεία πνοὴ ξεχυμένη ἀπ' τὰ χεῖλια ἐνὸς πόθου !

Ἐρωτά μου κρυφέ, μυστικὴ μου λαχτάρα, ὦ, τῆς Ἀνοιξης Ἀνοι-
ξη νέα.

Τὸ φίλι Σου στὰ χεῖλια μου ἐπάνω σὰ δροσιὰ σὲ πρωτάνθιστο
ρόδο. Τὸ τρεμάμενο ἀγκάλιασμα ὡς νᾶναι κάποιου νέου κισσοῦ τὸ
πλοκάμι ποὺ ἀδύναμο πάει ν' ἀγκαλιάσει τὸ κατάξερο δέντρο. Καὶ τὰ
ὀλόμαυρα μάτια Σου — ὦ, βράδια μὰ στὸ φῶς τῆς ἀγάπης λου-
σμένα.

— ὦ, τῆς Ἀνοιξης Ἀνοιξη νέα !

Στὴν ψυχὴ μου βαθεῖα πεταρίζει τοῦ φιλοῦ Σου ἡ ἀνάσα. Ἕνας

ἥλιος θαρρεῖς σημαδεύει τὸ δικό μας τὸ διάβα. Κ' ἕνα σύννεφο ἀνάλαφρο, γκρίζο μᾶς σκεπάζει ἀπ' τὸ μάτι τοῦ φτόνου...

— "Ω, Ζωή! "Ω, χαρά! "Ω, τραγούδι!

— "Ω, τῆς "Ανοιξης "Ανοιξη νέα!

'Αλαλάζουνε χίλια πουλιά..

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Εἶναι πάντα σούρουπο στοῦ καθενὸς τὸ κελλί...

Oscar Wilde

Θάθελα νὰ σοῦ πῶ μυστικά τὸ τραγούδι, τὸ δικό μας τραγούδι, μὴν τ' ἀκούσει κανεὶς. Τὸ ξαίρω πὼς γιὰ μένα πονᾶς, τὸ ξαίρω πὼς γιὰ μένα δακρρίζεις,— ὅπως καὶ νᾶναι, ξαίρω κάποια δικὰ μας τραγούδια ποὺ δὲν τὰ ξαίρει κανεὶς.

Θάταν ὠραῖο νὰν τὰ ξανάλεγε πάλι σ' ἕνα ζεστὸ καλοκαίρι ὁ λίβας ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸν κάμπο. Θάταν ὠραῖο νὰ ζούσαμε πάλι τὴν πρώτη λαχτάρα ποὺ νιώσαμε τότε,—δὲ θυμᾶμαι πότε καὶ ποῦ!—ἔξω στὸ ὑπαιθρο, μέσα σὲ μὴ φλογισμένη πολιτεία, μπορεῖ καὶ σ' ἕνα σπῆτι κλεισμένο,—ΕΓΩ Κ' ΕΣΥ σὲ μιὰν ὥρα τρελῆς ἀγάπης.

Τότε θά'γερνα πάλι τὴ νιότη μου νὰ σὲ προσκυνήσει—ὅπως στὶς πρώτες ἐκεῖνες στιγμές. Θάσπερνα τὰ ρόδα τῆς ἀλκῆς μου στὸ διάβα Σου νὰ περναῖς κουπουλένια. Καὶ θὰ σοῦδῖνα τὴν ψυχὴ μου ὅπως τότε, παιδιάστικη, νὰ παίξεις, γατὶ παιγνιδιάρικο, ὅπως μ' ἕνα κουρελάκι—θυμᾶσαι;

Κ' Ἐσὺ—ὦ! κ' Ἐσύ, ποὺ διαβαίνεις περήφανη κι ἀνέγνωρη τάχα— πὼς θὰ στράγγιζες πάλι μαζί μου τῆς ἡδονῆς τὸ κροντήρι, καὶ πὼς θὰ βαριανάσαινες δίπλα μου,—ἄχ! πὼς, μὰ πὼς!

"Ω! θάταν ὠραῖο νὰν τὰ ξανάλεγε ὠστόσο τὰ παλιὰ τὰ τραγούδια σ' ἕνα ζεστὸ καλοκαίρι ὁ λίβας ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸν κάμπο...

Θάταν ὠραῖο νὰ ξαναγινόμωνα σὰν καὶ τότε παιδί, κ' Ἐσὺ νᾶπαιζες μὲ τὴν ψυχὴ μου, μὲ τὴ νιότη μου, ὅπως ἕνα γατὶ παιγνιδιάρικο μ' ἕνα πεταμένο στήν ἄκρη κουρέλι...

...Θάθελα νὰ σοῦ πῶ μυστικά τὸ τραγούδι, τὸ δικό μας τραγούδι, μὴν τ' ἀκούσει κανεὶς...

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ